

med den 14 mars 1889 afskrifvas och ej derefter vidare i kronans räkenskaper upptagas.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 28 januari 1888.

Anders Olsson.

P. Truedsson.

Häruti instämmer

L. F. Odell.

N:o 85.

*Af herr H. Andersson i Bringåsen, om åsättande af tull å häst-
kreatur, oxar, tjurar och kor samt ladugårdsprodukter.*

Under sistlidna års januari riksdag väcktes motioner af herrar Wagenius och Lindh från Norrland med förslag om åsättande af införselstull på hästar och lefvande boskap m. m., hvilka motioner dock, likasom alla andra då afgifna, till följd af Andra Kammarens upplösning icke ledde till något resultat. Jag tillåter mig därför återupptaga frågan, viss som jag är att den är af ganska stor vikt för vårt land i allmänhet och Norrland i synnerhet, der denna gren af näringslifvet varit och fortfarande kommer att förblifva betydelsefull. Jemte det jag hänvisar till de motiv, som i dessa motioner

finnas anförda, får jag för egen del tillägga följande på fakta grundade skäl för framställningen.

Det är utan tvifvel ett allmänt känt förhållande, att så kallade norr-ladshästar haft och som jag hoppas ännu hafva rykte om sig att räknas till de starkast byggda och mest uthålliga, Sverige har att tillgå, och att så väl staten som landsting, hushållningssällskap och enskilde årligen uppoffra betydliga belopp för att ytterligare fullkomna hästrasen i landet. Att samtidigt medgifva fri införsel från Finland af en hästras med svag kropps-konstitution och i allmänhet med ett lynne likt vildarnes, torde med skäl få anses vara allt annat än välbetänkt och som ur praktisk synpunkt icke kan försvaras, då detta tillvägagångssätt ju är detsamma som att med ena handen förstöra hvad man med den andra söker förbättra. Måhända invändes häremot, att det bör låta sig göra att förhindra de olika rasernas sammanblandning och derigenom freda sig för ifrågavarande olägenhet. Detta är dock lättare sagt än gjordt, ty der hingstar och ston utsläppas i beteshagar, som på många ställen så att säga sträcka sig från Kölen till Bottenhafvet, är det naturligtvis en fäfang möda att med framgång omöjliggöra att hästarne sammankomma. Det enda och verksammaste medlet att förebygga nämnda missförhållanden synes mig vara, att medelst en tillräckligt hög tullsats försvåra importen af mindre goda hästar. Att en femtio kronors införselstull skulle inverka menligt på införseln af afvelsdjur, par- eller ridhästar, kan jag ej förmå mig att tro, ty sådana äro alltid af dyrbarare slag, och om för dessa betalas 950 eller 1,000 kr., kan det vara temligen likgiltigt och afskräcker visst icke den, som vill införskrifva hästar af detta slag.

Om medelpriset på fullgoda hästar — och andra böra icke införas — upptages till 300 kronor, och 50 kronors tull åsättes, utgör detta ej mer än cirka $\frac{1}{6}$ af varans värde, och blifver denna tullsats följaktligen snarare en lägre än högre sådan med 2 kronor på tunna råg eller korn. Jag anser rättvisan fordra, att de jordbrukare, som odla spannmål, och de, som af klimatiska förhållanden äro hänvisade till andra förvärfsgrenar, såsom hästafvel och boskapsskötsel, böra vara likställiga i fråga om tullskydd och att tullsatserna beräknas och bestämmas i förhållande till varans värde.

Att häst- och boskapspriset är till ytterlighet nedtryckt är jag i tillfälle att, som jag hoppas, tydligt nog kunna ådagalägga med ett par exempel: Inom en af de kommuner jag representerar, nemligen Hammerdal, nedslagtades icke mindre än *seatiofyra* hästar under sistlidne höst, emedan en och hvar hade för många på stall och köpare saknades. Huru många som fått tillsläppa lifvet inom hela länet, kan jag naturligtvis icke uppgifva, men att det är ett öfver måttan stort antal, det är hvad som är visst. Spåras

männro icke häri verkningarne af den fria finska införseln? Samma förhållande eger rum hvad nötkreatur beträffar. Att bevisa detta torde vara till fyllest blott omnämna, huru som en af mina grannar sistlidne höst på frivillighetens väg tillhandlade sig en medelstor ko i Östersund för 25 kronor. Att detta icke var något enstaka fall, faller af sig sjelft. Med sådana fakta för ögonen lär det bli en lönlös möda att söka inbilla sig sjelf och andra, att allt står väl till.

På grund af det anförda vågar jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att för hvarje från utrikes ort infördt hästkreatur erlägges tull-
 afgift med 50 kronor.
 Oxar och tjurar 20 "
 Kor 18 "

samt tullsatsen å andra ladugårdsprodukter i förhållande derefter.

Stockholm den 27 januari 1888.

Hans Andersson
 från Jemtlands län.